



Arrest

nr. 156 284 van 10 november 2015
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE EERSTE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 3 mei 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 14 april 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 september 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 oktober 2015.

Gehoord het verslag van eerste voorzitter C. BAMPS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. DRIESEN, die *loco* advocaat P. ROBERT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. MATROYE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 14 april 2013 maakte verzoeker het voorwerp uit van een administratief verslag vreemdelingencontrole. Diezelfde dag werd aan verzoeker door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna verkort: de gemachtigde) een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod (bijlage 13sexies) afgegeven.

Dit is thans de bestreden beslissing, ter kennis gebracht aan verzoeker op 14 april 2013, die luidt als volgt:

"In uitvoering van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie R.M. attaché wordt aan

de persoon die verklaart zich S.M.Y. (...)

het bevel gegeven onmiddellijk het grondgebied van België te verlaten, evenals het (de) grondgebied(en) van de volgende Staten :

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië, tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Het bevel om het grondgebied te verlaten gaat gepaard met een inreisverbod, dat krachtens artikel 3, eerste lid, 9° van de wet van 15 december 1980 wordt uitgevaardigd.

Krachtens artikel 7 van de wet van 15 december 1980 wordt een beslissing tot verwijdering om de volgende redenen voor een onderdaan van een derde land genomen

- *1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;*
- *artikel 74/14 §3, 1°; er bestaat een risico op onderduiken*
- *artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft met binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven*

REDEN VAN DE BESLISSING

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het Bevel om het Grondgebied te Verlaten dat hem betekend werd op 10.05.2012. Betrokkenes beroep tegen dit bevel werd op 30.11.2012 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verworpen.

■ *In uitvoering van artikel; 74/11. §1, tweede lid, van de wet van 15 december van 1980, gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van drie jaar omdat*

- *1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;*
- *2° niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan.*

REDEN VAN DE BESLISSING :

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel van 10.05.2012 het grondgebied te verlaten binnen de 30 dagen. Daarom wordt hem geen enkele termijn meer toegestaan het grondgebied te verlaten en wordt hem bovendien een inreisverbod van 3 jaar opgelegd."

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Verweerder merkt in de nota met opmerkingen op dat verzoeker geen belang heeft bij de nietigverklaring van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten. Hij stelt dat in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet hij *in casu* verplicht is om een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten te nemen en dus niet over enige discretionaire bevoegdheid beschikt. Hij verwijst ook naar een eerder bevel dat definitief in het rechtsverkeer aanwezig is.

In essentie zet verweerder uiteen dat hij bij een eventuele vernietiging van deze beslissing, behoudens in het geval hierdoor hogere rechtsnormen zouden worden geschonden, niet anders vermag dan opnieuw over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort: de Raad) stelt vast dat *in casu* van een gebonden bevoegdheid, waarbij het bestuur geen enkele appreciatiemarge zou hebben, geen sprake is. Vooreerst stelt de Raad vast dat op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, verweerder een bevel moet geven, *"onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag"*. Verweerder dient zich, alvorens het bevel te geven, ook te vergewissen van het feit dat er geen hogere rechtsnormen zijn die de afgifte van een bevel verhinderen. Verzoeker betreft in zijn middel artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna verkort: het EVRM), met name waar hij wijst op het bestaan van een privé-, gezins- en familieleven.

In deze zaak is verweerder, in tegenstelling tot wat hij voorhoudt, niet verstoken van enige appreciatiebevoegdheid.

In casu heeft verzoeker er hoe dan ook een belang bij de feitelijke vaststellingen of de juistheid van de conclusies te weerleggen die tot de bestreden beslissing aanleiding hebben gegeven, ook al betreft het een gebonden bevoegdheid. Bij de beoordeling van de middelen zal rekening gehouden worden met het feit dat de bevoegdheid een gebonden bevoegdheid was.

De exceptie wordt verworpen.

2.3. Bij brief van 15 september 2015 brengt de advocaat van verzoeker de griffie van de Raad op de hoogte van wat volgt: *"Naar aanleiding van uw beschikking van 8 september 2015 kan ik u laten weten dat mijn cliënt een aanvraag tot gezinshereniging ten aanzien van zijn Belgisch kind ingediend heeft en op 27 juli 2015 in het bezit van een bijlage 19ter gezet werd"*.

Ter terechtzitting bevestigen de partijen dat verzoeker in het bezit is van een bijlage 19ter. Verzoeker stelt dat de bestreden beslissing uit de juridische orde is verdwenen maar wenst toch geen afstand te doen aangezien de beslissing nog ingetrokken moeten worden. Verweerder verwijst hierop naar artikel 74/11 van de vreemdelingenwet, stelt dat het inreisverbod niet kan ingaan tegen bepaalde situaties wat *in casu* niet het geval is, en gedraagt zich voor het overige naar de wijsheid.

2.4. De Raad merkt op dat verzoeker niet aantoont dat de bestreden beslissing thans geen enkel gevolg meer sorteert vermits verzoeker in het bezit is gesteld van een bijlage 19ter. De bijlage 19ter bewijst enkel dat verzoeker een aanvraag tot gezinshereniging heeft ingediend en dat verzoeker binnen de zes maanden zal uitgenodigd worden om zich bij het gemeentebestuur aan te bieden, zodat de beslissing inzake deze aanvraag aan hem kan worden ter kennis gebracht. Het afleveren van een dergelijke bijlage houdt dan ook niet de impliciete opheffing in van het eerdere bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod, ook al worden de rechtsgevolgen van de bestreden beslissing van 14 april 2013 weliswaar minstens tijdelijk beïnvloed doordat het bestuur zich nog dient uit te spreken over de aanvraag tot gezinshereniging.

Verzoeker zou tot slot moeten weten dat de verwijzing naar rechtspraak van de Raad, daargelaten de vraag of in deze beroepen ook een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod als bestreden beslissing voorlag, niet dienstig is bij gebrek aan precedentenwerking.

Uit wat voorafgaat, volgt dat verzoeker niet heeft aangetoond dat de bestreden beslissing uit het rechtsverkeer is verdwenen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert verzoeker een schending aan van de artikelen 9bis en 62 van de vreemdelingenwet, van artikel 8 van het EVRM, van de artikelen 1 tot 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna verkort: de wet van 29 juli 1991), van het zorgvuldigheidsbeginsel, het beginsel van fair play en het redelijkheidsbeginsel. Hij stelt dat een manifeste beoordelingsfout werd gemaakt.

Hij licht het middel toe in vier onderdelen:

"Eerste onderdeel"

Het is vaststaande rechtspraak dat een bevel om het grondgebied te verlaten niet kan worden afgegeven voordat de elementen die de vreemdeling inroept in zijn aanvraag op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet zorgvuldig onderzocht zijn (Raad van State, 1 oktober 2009, nr. 196.577 (www.raadvst-consetat.be); Raad van State, 3 december 2009, nr. 198.507 (www.raadvst-consetat.be)). Het Hof van Cassatie heeft eveneens bevestigd dat het niet mogelijk is de wettigheid van een administratieve vrijheidsberoving en uitwijzingsbeslissing te beoordelen als het niet duidelijk is of de gemachtigde van de minister vóór die maatregelen heeft beslist over de aanvraag voor een verblijfsvergunning op basis van artikel 9bis Vreemdelingenwet (Hof van Cassatie, 23 augustus 2006, www.juridat.be).

Op het moment van de bestreden beslissing was er nog geen beslissing genomen in verband met het schorsings- en annulatieberoep tegen de ongegrond verklaring van de aanvraag machtiging tot verblijf die verzoeker heeft ingediend.

Verwerende partij heeft bijgevolg artikel 9bis van de Vreemdelingenwet geschonden door alvorens een beslissing ten gronde te nemen over de aanvraag tot machtiging verblijf- een bevel om het grondgebied te verlaten te geven.

Tweede onderdeel

Artikel 8 EVRM erkent in hoofde van éénieder het recht op eerbiediging van het privé-, familie- en gezinsleven.

De beslissing houdt echter geen rekening met het familieleven van verzoeker en artikelen 8 E.V.R.M.

Verzoeker woont sedert 2007 in Leuven, alwaar al zijn vrienden en kennissen wonen en waar tevens het centrum van zijn maatschappelijke belangen is gevestigd.

Een gedwongen uitwijzing zou een fundamentele inbreuk zijn zijn zijn privé- en familieleven dat beschermd wordt door artikel 8 E.V.R.M.

Nergens in de bestreden beslissing werd onderzocht of de noodzaak om in de democratische samenleving de openbare orde, de openbare veiligheid, enz. te beschermen opweegt tegen het door artikel 8 E.V.R.M. gewaarborgde recht op een ongestoord gezinsleven.

Evenmin werd afgewogen of er evenredigheid bestaat tussen de motieven van de weigering en de door die weigering veroorzaakte ontwrichting van het gezin van verzoeker.

De beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken om verzoeker te verwijderen van het grondgebied schendt bijgevolg manifest het recht van verzoeker op een gezinsleven.

Derde onderdeel

Artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen bepalen dat elke administratieve beslissing gemotiveerd moet worden met de juridische en feitelijke overwegingen die aan de basis ervan liggen. Deze motivering moet afdoende zijn.

Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed.

De motiveringsplicht strekt er dus toe dat de administratieve beslissing duidelijk bepaalt welke concrete overwegingen aan de basis van de beslissing liggen. De motivering moet toestaan aan de betrokkenen om kennis te nemen van de overwegingen zodat zij de draagwijdte hiervan kunnen begrijpen. De motivering kan geen standaardformulering zijn.

De wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft.

Het is juist in zaken als deze dat de motivering van groot belang is want er is enkel een annulatieberoep mogelijk tegen de genomen beslissing zonder dat er enige instantie is die ten gronde de beslissing kan herbekijken. Daarbij komt nog het feit dat de gevolgen van een dergelijke beslissing een enorme impact hebben op het leven van de betrokkene.

De motivering moet in rechte en in feite evenredig zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De beslissing vermeldt als enige reden dat "betrokkene niet in het bezit is van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum".

Aangezien de bestreden beslissing verregaande gevolgen heeft voor verzoeker, dient de motivering consistent en volledig te zijn. In voorliggende zaak kan de motivering van de beslissing, gelet op het gegeven dat deze beslissing verzoeker niet toelaat volledig kennis te krijgen van de determinerende motieven, niet als afdoend beschouwd worden.

Tenslotte, zoals reeds uiteengezet, wordt op geen enkele wijze verwezen naar de aanvraag machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet.

Op grond van de beginselen van behoorlijk bestuur dient de overheid een beslissing te nemen rekening houdend met alle elementen van het dossier –dus ook met de regularisatieaanvraag- alvorens een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven.

Zowel de materiële als de formele motiveringsplicht zijn dus geschonden.

Vierde onderdeel

De Staatssecretaris voor Asiel- en Migratiebeleid moet zoals elke administratieve overheid het zorgvuldigheidsbeginsel in acht nemen. Hij moet een volledig en ernstig onderzoek voeren voordat hij iemand op zo'n korte termijn het land uitzet. Hij moet met andere woorden handelen zoals een normaal voorzichtige en vooruitziende overheidsinstantie.

De Staatssecretaris heeft hierin gefaald -of heeft minstens een manifeste beoordelingsfout gemaakt- vermits hij zijn beslissing heeft genomen zonder enig onderzoek en zonder acht te slaan op de aanvraag machtiging tot verblijf die door de verzoeker was ingediend op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet.

De beslissing is op zijn minst kennelijk onredelijk te noemen, gelet op de enorme impact die de beslissing heeft op het leven van verzoeker."

3.2.1. Verzoeker is de mening toegedaan dat hem geen bevel om het grondgebied te verlaten mocht worden gegeven nu hem nog geen beslissing werd ter kennis gebracht inzake de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en deze aanvraag nog hangende is.

Het indienen van een aanvraag op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet heeft echter geen invloed op de verblijfsstatus van de vreemdeling en verhindert bijgevolg in principe niet dat ten aanzien van de vreemdeling een verwijderingsmaatregel wordt genomen (RvS 12 januari 2007, nr. 166.626; Cass. 27 juli 2010, nr. P.10.1206.F).

Noch uit artikel 9bis van de vreemdelingenwet, dat de vreemdeling de mogelijkheid biedt in buitengewone omstandigheden de machtiging tot verblijf aan te vragen bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft en dat bepaalt dat, desgevallend, de machtiging, als ze is toegekend, in België wordt afgegeven, noch uit enige andere wettelijke bepaling waarvan het middel de schending aanvoert, kan worden afgeleid dat het verboden is om tijdens het onderzoek van die aanvraag, een maatregel tot verwijdering uit te voeren die de toestand van de vreemdeling zou rechtvaardigen (Cass. 22 oktober 2012, nr. S.12.0031.F).

In casu toont verzoeker niet aan dat er *in casu* een bepaling van materieel recht zou zijn geschonden, waaruit zou kunnen worden afgeleid dat verzoeker die illegaal in België verblijft en een verblijfsmachtigingsaanvraag op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet heeft ingediend, niet het voorwerp kan zijn van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod.

Verzoekers verwijzing naar een hangend beroep tegen de ongegrond verklaring van een aanvraag om machtiging tot verblijf mist feitelijke grondslag.

3.2.2. De Raad dient in verband met de door verzoeker aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM op te merken dat verzoeker in gebreke blijft aannemelijk te maken dat de relaties die hij zou hebben voldoende hecht zijn om onder het toepassingsgebied van deze verdragsbepaling te vallen. De loutere beweringen van verzoeker geven hieromtrent immers geen enkel uitsluitsel.

Verzoeker wist overigens dat hij niet in België kon blijven en behoorde te weten dat het eventueel opstarten van relaties geen directe gevolgen zou hebben voor zijn verblijfsrechtelijke toestand. Er blijkt derhalve niet dat er sprake is van een effectieve inmenging in het privé-, gezins- of familieleven van verzoeker of dat op verweerder enige positieve verplichting zou rusten om verzoeker toe te laten tot een verblijf op het Belgisch grondgebied.

Nu geen schending kan worden vastgesteld van artikel 8, eerste lid van het EVRM diende verweerder geen toetsing door te voeren aan het tweede lid van deze verdragsbepaling.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

3.2.3. Nu geen kennelijke wanverhouding wordt aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan verzoeker ook niet gevolgd worden waar hij stelt dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.2.4. Waar verzoeker een schending aanvoert van de formele motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit artikel 62 van de vreemdelingenwet en de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991, kan het volstaan op te merken dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

In de bestreden beslissing wordt duidelijk gemotiveerd dat verzoeker het land moet verlaten omdat hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste documenten, dat er een risico bestaat dat hij zal onderduiken en dat hij niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven. Deze redenen worden ook verder toegelicht.

3.2.5. Het zorgvuldigheidsbeginsel dat verzoeker ook geschonden acht, legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat, blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen, zodat geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan worden vastgesteld.

3.2.6. Aangezien verzoeker niet aantoont dat het bestuur door oneerlijke middelen, zoals het achterhouden van gegevens, door vertragingsmanoeuvres of door overdreven spoed, het verkrijgen van een recht zou hebben bemoeilijkt, kan voorts geen schending van het "fair play"-beginsel worden vastgesteld.

3.2.7. Het middel is onontvankelijk in de mate geen toelichting wordt gegeven op welke wijze de aangehaalde rechtsregels of -beginselen zijn geschonden doordat tevens een inreisverbod werd afgegeven.

3.2.8. Verzoeker heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de vernietiging van de bestreden beslissing kan leiden.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien november tweeduizend vijftien door:

mevr. C. BAMPs,

eerste voorzitter.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De eerste voorzitter,

M. DENYS

C. BAMPs